

[Rytter.]

de Sager, hvor det af Sagens Dokumenter fremgaar, at det er en aabenlyst meningsløs Klage. Jeg synes imidlertid, at begge Standpunkter er forkerte, og det kommer af, at vi her er inde paa det irrationelle. At Rigsadvokaten skal forelægge alle Sager, har en Fordel, men paa den anden Side ogsaa en Skavank. Og akkurat det samme gælder om det andet: at udelukke visse Sager, at han skal have Lov til at holde visse Sager tilbage, for de Sager, som da kommer frem, kommer med Rigsadvokatens Stempel: dem er der noget mugent ved, nu skal de undersøges. (Afbrydelse af *Justitsministeren* [Steincke]). Nu kommer jeg til det tredje Forslag. Idet Ministeren godkender disse Ræsonnementer, kommer man til Forslag 3: Rigsadvokaten skal nok forelægge uden Hensyn til, om Klagen er nok saa daarligt begrundet, men det er Retten selv, som træffer Afgørelsen. Her ser Ministeren da tre forskellige Standpunkter, som alle kan kritiseres, fordi vi, som sagt, er inde paa det irrationelle.

Jeg skal blot lige berøre et Forhold, som har været omtalt i Folketinget, nemlig dette, at det udviste Forhold viser sig at være af graverende Karakter, hvilket medfører, at naar den paagældende anden Gang bliver stillet for Appelretten, kan han afskediges, selv om det andet Forhold ikke er af graverende Natur; ja, oven i Købet selv om det første Forhold heller ikke, dengang det var for Appelretten, blev anset for graverende. Men hvis man nu den anden Gang anser det første Forhold for at være af graverende Karakter, kan vedkommende afskediges. Dette forekommer mig ogsaa uheldigt.

Ministeren udtalte i Motiverne til det oprindelige Forslag: Hvis der skal være nogen Mening i dette Forslag, er det afgørende og absolut nødvendigt, at Sagerne ikke kan appelleres; det maa være den endelige og uigenkaldelige Afgørelse. Men saa kommer man fra Dommerens Side og siger: Det er dog haardt, at vi her skal dømmes endeligt og uigenkaldeligt; kan vi ikke faa en Appel? Ministeren bøjede sig da for Dommerne, idet han sagde som saa: Jo, det kan I godt faa; naar der er Tale om Afskedigelse, kan Spørgsmaalet appelleres. Efter min Mening var det et forkert Ønske fra Dommerens Side, og jeg var imod det, thi hvad hjælper det, at en saadan Sag bliver appelleret, naar Dommeren ved den sagkyndige Domstol, som vedkommende Ret skulde anses for at være, er blevet dømt fra Embedet? Hvad hjælper det saa, at Sagen

bliver appelleret til Højesteret, og at vedkommende nok saa mange Gange bliver frifundet? Han er dog brændemærket af den, om jeg saa maa sige, sagkyndige Domstol, og ingen Appel vil hjælpe. Det er rigtigt, at uden Appel bliver Forslaget kritiseret, og med Appel bliver det ogsaa kritiseret, men dette hænger sammen med, gentager jeg, at man her er inde paa at gøre noget irrationelt.

Som Konklusion af, hvad jeg her har sagt, vil jeg blot spørge: Kan den højtærede Justitsminister dog ikke nævne mig blot et Land, bortset fra de totalitære Stater, hvor man har en lignende Regel? At man har det i Tyskland og Rusland — hvad der er Forholdet i Italien, kender jeg ikke — følger af hele Stillingen, men hvordan er det i de andre Stater? Hvis jeg kunde faa paapeget blot en eneste Stat, som har noget i den Retning, vilde min Samvittighed være tilfredsstillet, saa vilde jeg ikke se paa Sagen saaledes, at vi herhjemme gennemfører noget, som man overalt i den civiliserede Verden har været Modstander af, nemlig Særdomstole i kriminelle Sager. Derfor kan jeg slutte mig til Professor Poul Andersen, naar han siger, at dette er et Forslag, der er farligt i sin Tendens. Tiden er ikke inde til at rokke ved de demokratiske Principper.

Men atter her vil jeg sige, at Justitsminister Steincke er den, der forstaar Tiden bedst, for i denne Forbindelse anfører Justitsministeren saa rigtigt i Folketinget: Det, som ved dette Forslag vækker størst Interesse hos Befolkningen, er Spørgsmaalet om Genoptagelse af Sager. Ministeren maa baade ifølge sin egen Stilling og over for Befolkningen hævde: Det er Genoptagelse af Sager, som er det vigtigste; derimod er Forholdet over for Dommerne noget ubetydeligt, som ikke interesserer saa stærkt. Men desværre var der ogsaa en Ordfører, og han kom til at sige det modsatte: at Spørgsmaalet om Genoptagelse spiller en mindre Rolle, det vil ikke interessere Befolkningen, hvorimod Disciplinærmyndigheden over for Dommerne vil gøre det. Det er altid kedeligt, naar to beslægtede, som skal svare det samme, kommer til det stik modsatte Resultat.

Maa jeg i denne Forbindelse sige, at jeg var ked af at læse Ministerens Pjece, der kom i „Juristen“ 1. Januar. Den var paa visse Punkter god, men den var ogsaa efter min Mening paa visse Punkter uheldig, idet den alt for meget kritiserede alle andre, f. Eks. Pressen og Præsidenter — jeg ser bort fra, at jeg selvfølgelig specielt var